

Ξάλλω Ρούνεϋ Κανονικοί Άνθρωποι

Μυθιστόρημα
μετάφραση: Μαρία Φακίνου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΣΑΛΛΥ ΡΟΥΝΕΪ

Κανονικοί άνθρωποι

μυθιστόρημα

Μετάφραση

ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

Ένα από τα μυστικά σε αυτή την αλλαγή της ψυχικής ισορροπίας, η οποία έχει καταλλήλως ονομαστεί μεταστροφή, είναι ότι σε πολλούς ανάμεσά μας ούτε ο παράδεισος ούτε η γη έχουν αποκαλυφθεί, ώσπου κάποια προσωπικότητα να τους τα αγγίξει με μία αλλόκοτη επιρροή, υποτάσσοντάς τους στη δεκτικότητα.

Τζορτζ Έλιοτ, *Daniel Deronda*

Ιανουάριος 2011

Ο Κόννελ χτυπάει το κουδούνι και η Μαριάν τού ανοίγει. Είναι ακόμα με τη στολή του σχολείου, μόνο που έχει βγάλει το πουλόβερ και έχει μείνει με την μπλούζα και τη φούστα· φοράει καλσόν, χωρίς παπούτσια.

Γεια, της λέει.

Πέρασε.

Εκείνη γυρίζει και διασχίζει το χολ. Την ακολουθεί κλείνοντας πίσω του την πόρτα. Λίγα σκαλοπάτια πιο κάτω, στην κουζίνα, η μητέρα του Λορρέιν βγάζει από τα χέρια της ένα ζευγάρι λαστιχένια γάντια. Η Μαριάν πηδάει πάνω στον πάγκο και πιάνει ένα ανοιχτό βαζάκι με κρέμα σοκολάτας όπου έχει αφήσει μέσα ένα κουταλάκι.

Η Μαριάν μού έλεγε ότι πήρες σήμερα τα αποτελέσματα από τα διαγωνίσματα, λέει η Λορρέιν.

Των Αγγλικών μόνο, της απαντά. Βγαίνουν ξεχωριστά. Θες να την κάνουμε;

Η Λορρέιν διπλώνει προσεκτικά τα γάντια και τα ξαναβάζει κάτω από τον νεροχύτη. Έπειτα αρχίζει να λύνει

τα μαλλιά της. Θα μπορούσε να το κάνει και στο αυτοκίνητο αυτό, σκέφτεται ο Κόννελ.

Μαθαίνω μάλιστα ότι τα πήγες πολύ καλά, του λέει.

Στους καλύτερους της τάξης, λέει η Μαριάν.

Σωστά, λέει ο Κόννελ. Και η Μαριάν καλά τα πήγε. Πάμε να φύγουμε τώρα;

Η Λορρέιν σταματά να λύνει την ποδιά της.

Δεν ήξερα ότι βιαζόμασταν.

Βάζει τα χέρια του στις τσέπες και συγκρατεί την τσαντίλα του με έναν αναστεναγμό αλλά παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, κι έτσι πάλι σαν αναστεναγμός ακούγεται.

Πετάγομαι μια στιγμή πάνω για να βγάλω τα ρούχα από το στεγνωτήριο και φύγαμε, λέει η Λορρέιν. Εντάξει;

Ο Κόννελ δεν απαντάει, μόνο κουνάει το κεφάλι του ενώ εκείνη βγαίνει από την κουζίνα.

Θέλεις λίγο; τον ρωτάει η Μαριάν.

Απλώνει προς το μέρος του το χέρι της που κρατά το βαζάκι με την κρέμα σοκολάτας. Ο Κόννελ χώνει τα δικά του χέρια ακόμη πιο βαθιά στις τσέπες, σαν να προσπαθεί να χωρέσει εκεί μέσα όλο του το σώμα.

Όχι, ευχαριστώ.

Σήμερα πήρες και τα αποτελέσματα των Γαλλικών;
Χτες.

Ακουμπάει την πλάτη του στο ψυγείο και την παρατηρεί να γλείφει το κουταλάκι. Στο σχολείο κάνουν πως δε γνωρίζονται. Όλοι το ξέρουν ότι η Μαριάν μένει στη λευκή έπαυλη με το ιδιωτικό δρομάκι και ότι η μητέρα του

Κόννελ είναι καθαρίστρια, αλλά κανείς δεν ξέρει την ειδική σχέση που υπάρχει ανάμεσα σε αυτά τα στοιχεία.

Πήρα άριστα, της λέει. Εσύ τι πήρες στα Γερμανικά;
Άριστα, απαντάει εκείνη. Κοκορεύεσαι;

Σίγουρα θα πιάσεις τις εξακόσιες μονάδες, καλά δε λέω;

Ανασηκώνει τους ώμους της. Μάλλον κι εσύ.

Εσύ είσαι πιο έξυπνη από μένα.

Μη νιώθεις άσχημα γι' αυτό. Απ' όλους είμαι πιο έξυπνη.

Η Μαριάν χαμογελάει πλατιά. Αντιμετωπίζει τους πάντες στο σχολείο με φανερό περιφρόνηση. Δεν έχει φίλους και στα διαλείμματα κάθεται μόνη της και διαβάζει μυθιστορήματα. Δεν είναι και λίγοι αυτοί που τη μισούν. Ο πατέρας της πέθανε όταν εκείνη ήταν δεκατριών και τώρα έχει κάποια ψυχική ασθένεια ή κάτι τέτοιο, έτσι έχει ακούσει ο Κόννελ. Ισχύει πως είναι η Μαριάν ο πιο έξυπνος άνθρωπος στο σχολείο. Τρέμει που έχει μείνει μόνος μαζί της, αλλά ταυτόχρονα διαπιστώνει ότι φαντάζεται διάφορα που θα μπορούσε να της πει για να την εντυπωσιάσει.

Στα Αγγλικά όμως δεν είσαι η πρώτη στην τάξη, σχολιάζει.

Εκείνη γλείφει αδιάφορη τα δόντια της.

Τότε, Κόννελ, πρέπει να μου κάνεις ιδιαίτερα, αποκρίνεται.

Νιώθει τα αυτιά του να γίνονται κατακόκκινα. Μάλλον του το λέει στο χαλαρό, χωρίς να υπονοεί κάτι, αν όμως υπονοεί κάτι, το κάνει μόνο και μόνο για να τον ταπεινώσει

που συνδέεται μαζί της, παρότι όλοι την απεχθάνονται. Φοράει κακάσχημες πλατφόρμες και δε βάφεται ποτέ. Λένε ότι δεν ξυρίζει καν τα πόδια της. Μια φορά ο Κόννελ άκουσε ότι έριξε πάνω της παγωτό σοκολάτα στην τραπεζαρία του σχολείου και μετά πήγε στις κοριτσίστικες τουαλέτες, έβγαλε την μπλούζα της και την έπλυνε στον νιπτήρα. Είναι πολύ γνωστή αυτή η ιστορία που κυκλοφορεί για τη Μαριάν, όλοι την έχουν ακουστά. Αν ήθελε, θα μπορούσε να χαιρετάει τον Κόννελ πολύ επιδεικτικά στο σχολείο. Τα λέμε το απόγευμα, θα μπορούσε να του πει μπροστά σε όλους. Θα τον έφερνε αναμφίβολα σε πολύ αμήχανη θέση, κι αυτό είναι κάτι που εκείνη δείχνει πάντα να το απολαμβάνει. Κι όμως, δεν το έχει κάνει ποτέ.

Τι λέγατε με τη δεσποινίδα Νίρου σήμερα; τον ρωτάει. Τίποτα. Δεν ξέρω. Για τις εξετάσεις.

Η Μαριάν στριφογυρίζει το κουταλάκι μες στο βαζάκι.

Μήπως σε γουστάρει, ξέρω γω;

Ο Κόννελ την παρακολουθεί να στριφογυρίζει το κουταλάκι. Ακόμα αισθάνεται τα αυτιά του να καίνε.

Γιατί το λες αυτό;

Πες μου, Θεέ μου, ότι δεν τα έχετε.

Εννοείται πως όχι. Το βρίσκεις αστείο αυτό τώρα;

Με συγχωρείς, λέει η Μαριάν.

Τον κοιτάζει προσηλωμένη, με μια έκφραση λες και μέσα από τα μάτια του εκείνη βλέπει στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

Έχεις δίκιο, δεν είναι αστείο. Συγγνώμη.

Ο Κόννελ γνέφει καταφατικά, κοιτάζει για λίγο γύρω του την κουζίνα, μπήγει τη μύτη του παπουτσιού του σε μια αυλακιά ανάμεσα στα πλακάκια.

Καμιά φορά μου φαίνεται πως η δεσποινίς Νίρυ όντως συμπεριφέρεται κάπως παράξενα όταν είναι κοντά μου, της λέει. Αλλά αυτό δε θα έλεγα, ξέρω γω, ότι το κάνει σε άλλους.

Εγώ νομίζω πως ακόμα και μέσα στην τάξη σε φλερτάρει πολύ.

Αλήθεια τώρα;

Η Μαριάν γνέφει καταφατικά. Ο Κόννελ τρίβει τον λαιμό του. Η δεσποινίς Νίρυ διδάσκει Πολιτική Οικονομία. Τα δήθεν συναισθήματα που τρέφει για εκείνη αποτελούν συχνό θέμα συζήτησης στο σχολείο. Κάποιοι λένε μάλιστα ότι προσπάθησε να την κάνει φίλη του στο Facebook, κάτι που δεν ισχύει και που ποτέ δε θα το έκανε. Στην πραγματικότητα, ούτε κάνει ούτε της λέει το παραμικρό, κάθεται απλώς ήσυχος στη θέση του ενόσω εκείνη κάνει και του λέει διάφορα. Κάπου κάπου τον κρατάει μετά το μάθημα για να κουβεντιάσουν για τη ζωή του, και μία φορά μάλιστα άγγιξε τον κόμπο της σχολικής του γραβάτας. Φυσικά, δε γίνεται να μιλήσει σε κανέναν για το πώς του συμπεριφέρεται, επειδή θα νομίσουν ότι προσπαθεί να κορορευτεί γι' αυτό. Στην τάξη δεν μπορεί να συγκεντρωθεί καθώς νιώθει μεγάλη αμηχανία και ενόχληση· έτσι, κάθεται απλώς εκεί με το βλέμμα καρφωμένο στο βιβλίο, μέχρι που οι εικόνες αρχίζουν να θολώνουν.

Συνεχώς μου τη λένε ότι τη γουστάρω, λέει ο Κόννελ. Αλλά δεν ισχύει, με την καμία. Θέλω να πω, εσύ δεν

πιστεύεις ότι παίζω το παιχνίδι της όταν μου φέρεται έτσι, σωστά;

Όχι, απ' όσο έχει πάρει το μάτι μου.

Χωρίς να το σκεφτεί, σκουπίζει τις παλάμες του στο σχολικό του πουκάμισο. Όλοι είναι τόσο σίγουροι ότι του αρέσει η δεσποινίς Νίρου, που καμιά φορά αρχίζει να αμφισβητεί τον εαυτό του. Κι αν, σε κάποιο βαθμό που δεν το αντιλαμβάνεται απολύτως, πράγματι την ποθεί; Αν και δεν έχει ιδέα πώς υποτίθεται ότι τον νιώθεις τον πόθο. Τις φορές που έχει κάνει σεξ, το βρήκε τόσο αγχωτικό, που κατάντησε πολύ δυσάρεστο και του δημιούργησε την υποψία ότι κάτι δεν πάει καλά, ότι είναι ανίκανος να έχει ερωτικές σχέσεις με τις γυναίκες, ότι είναι με κάποιον τρόπο προβληματικός από πλευράς ανάπτυξης. Και μετά, κάθετα ξαπλωμένος και σκέφτεται: ήταν τόσο άσχημο, που αισθάνομαι αηδία. Μήπως είναι έτσι αυτός απλώς; Μήπως η αναγούλα που αισθάνεται όταν η δεσποινίς Νίρου σκύβει πάνω από το θρανίο του είναι πράγματι ο τρόπος που βιώνει τη σεξουαλική έξαψη; Πώς να το ξέρει;

Θα μπορούσα να πάω στον κύριο Λιόν, αν θέλεις, λέει η Μαριάν. Δε θα πω ότι μου είπες κάτι εσύ, θα πω μόνο ότι το παρατήρησα εγώ.

Προς Θεού, όχι. Ούτε καν. Μην πεις τίποτα σε κανέναν, εντάξει;

Εντάξει, έγινε.

Την κοιτάζει για να βεβαιωθεί ότι το εννοεί και μετά γνέφει με το κεφάλι.

Δε φταις εσύ που σου συμπεριφέρεται έτσι, λέει η Μαριάν. Δεν κάνεις εσύ κάτι λάθος.

Γιατί τότε όλοι οι άλλοι νομίζουν πως τη γουστάρω; ρωτάει χαμηλόφωνα ο Κόννελ.

Ίσως επειδή γίνεσαι κατακόκκινος όποτε σου μιλάει. Αλλά, ξέρεις, εσύ κοκκινίζεις με το παραμικρό, είναι που έχεις αυτή την επιδερμίδα.

Γελάει κοφτά, θλιμμένα: Ευχαριστώ, της λέει.

Αλήθεια είναι.

Ναι, το ξέρω.

Να, και τώρα έχεις κοκκινίσει, αποκρίνεται η Μαριάν.

Κλείνει τα μάτια του, πιέζει τη γλώσσα του πάνω στον ουρανίσκο του. Την ακούει που γελάει.

Γιατί είσαι τόσο σκληρή με τους ανθρώπους;

Δεν είμαι σκληρή. Δε με νοιάζει αν κοκκινίζεις, δε θα το πω σε κανέναν.

Και που δε θα το πεις δε σημαίνει ότι μπορείς να λες ό,τι σου καπνίσει.

Εντάξει, λέει. Συγγνώμη.

Ο Κόννελ στρέφεται και κοιτάζει τον κήπο από το παράθυρο. Στην πραγματικότητα, ο κήπος μοιάζει περισσότερο με «κτήμα». Περιλαμβάνει ένα γήπεδο τένις και ένα μεγάλο πέτρινο άγαλμα που 'χει σχήμα γυναίκας. Κοιτάζει το «κτήμα» και πλησιάζει το πρόσωπό του στο δροσερό τζάμι. Όποιος αφηγείται την ιστορία όπου η Μαριάν έπλυνε την μπλούζα της στον νιπτήρα φέρεται λες και πρόκειται απλώς για κάτι αστείο, όμως ο Κόννελ πιστεύει ότι αλλού οφείλεται αυτή η ιστορία. Η Μαριάν δεν κάνει

παρέα με κανέναν στο σχολείο, κανένας δεν την έχει δει να βγάζει τα ρούχα της, κανείς δεν ξέρει καν αν της αρέσουν τα αγόρια ή τα κορίτσια, δεν το λέει σε κανέναν. Γι' αυτό την αντιπαθούν, και ο Κόννελ πιστεύει πως γι' αυτό τον λόγο λένε αυτή την ιστορία, σαν να τη χαζεύουν δηλαδή μέσα από την κλειδαρότρυπα.

Δε θέλω να τσακωθώ μαζί σου, του λέει.

Δεν τσακωνόμαστε.

Το ξέρω ότι μάλλον με μισείς, αλλά στην ουσία είσαι ο μόνος άνθρωπος που μου μιλάει.

Ποτέ δεν είπα ότι σε μισώ.

Αυτό τραβά την προσοχή της, σηκώνει το κεφάλι της και τον κοιτάζει. Μπερδεμένος, ο Κόννελ κοιτάζει από την άλλη, αλλά με την άκρη του ματιού του εξακολουθεί να την παρατηρεί. Όποτε μιλάει με τη Μαριάν, έχει την αίσθηση της απόλυτης ιδιωτικότητας ανάμεσά τους. Θα μπορούσε να της πει τα πάντα για τον εαυτό του, ακόμη και αλλόκοτα πράγματα, και εκείνη ποτέ δε θα τα μετέφερε σε κανέναν, το ξέρει. Κι όταν είναι μόνος του μαζί της, σαν να ανοίγει μία πόρτα που οδηγεί πέρα από τη συνηθισμένη ζωή: μετά όμως την κλείνει πίσω του. Δεν τον τρομάζει η Μαριάν, είναι μάλλον αρκετά χαλαρός άνθρωπος, όμως φοβάται όποτε είναι κοντά της εξαιτίας του ακατανόητου τρόπου με τον οποίο πιάνει τον εαυτό του να συμπεριφέρεται, τωνπραγμάτων που λέει και που κανονικά ποτέ του δε θα έλεγε.

Πριν από μερικές εβδομάδες, ενώ περίμενε τη Λορρέιν στο χολ, κατέβηκε η Μαριάν φορώντας ένα μπουρνούζι.

Ήταν ένα απλό λευκό μπουρνούζι, δεμένο κανονικά. Τα μαλλιά της ήταν βρεγμένα και η επιδερμίδα της γυάλιζε όπως όταν έχεις μόλις βάλει κρέμα προσώπου. Όταν είδε τον Κόννελ, δίστασε για μια στιγμή στις σκάλες προτού πει: Δεν ήξερα ότι ήσουν εδώ, συγγνώμη. Μπορεί να έδειχνε ταραγμένη, αλλά όχι ιδιαίτερα, ούτε κατά διάνοια. Μετά ανέβηκε πάλι στο δωμάτιό της. Αφού έφυγε η Μαριάν, ο Κόννελ έμεινε στο χολ και περίμενε. Ήξερε ότι εκείνη μάλλον θα ντυνόταν στο δωμάτιό της και πως ό,τι ρούχα κι αν φορούσε όταν θα ξανακατέβαινε θα ήταν τα ρούχα που διάλεξε αφότου τον είχε δει στο χολ. Τέλος πάντων, η Λορρέιν ήταν έτοιμη να φύγουν προτού εμφανιστεί ξανά η Μαριάν, έτσι δεν κατάφερε ποτέ να δει τι ρούχα είχε φορέσει. Δεν καιγόταν κιόλας να μάθει. Σίγουρα δε μίλησε σε κανέναν στο σχολείο γι' αυτό, ότι την είχε δει με το μπουρνούζι ή ότι έδειχνε ταραγμένη, δεν ήταν δουλειά κανενός να το μάθει.

Λοιπόν, μου αρέσεις, λέει η Μαριάν.

Για λίγα δευτερόλεπτα ο Κόννελ δε μιλάει, και η ένταση ανάμεσά τους είναι τόσο δυνατή, που αισθάνεται πίεση στο πρόσωπο και στο κορμί του· σχεδόν απτή. Τότε ξαναμπαίνει στην κουζίνα η Λορρέιν, δένοντας το μαντίλι της γύρω από τον λαιμό. Χτυπάει απαλά την πόρτα παρόλο που είναι ήδη ανοιχτή.

Φεύγουμε;

Ναι, λέει ο Κόννελ.

Σ' ευχαριστώ για όλα, Λορρέιν, αποκρίνεται η Μαριάν. Τα λέμε την επόμενη βδομάδα.

Ο Κόννελ έχει ήδη περάσει την πόρτα της κουζίνας όταν η μητέρα του λέει: Θα μπορούσες να πεις ένα γεια. Γυρνάει αυτός και ρίχνει μια ματιά πάνω από τον ώμο του, αλλά καταλαβαίνει ότι του είναι αδύνατον να κοιτάξει στα μάτια τη Μαριάν, κι έτσι απευθύνεται στο πάτωμα: Σωστά, γεια, λέει. Δεν περιμένει την απάντησή της.

Στο αυτοκίνητο η μητέρα του βάζει τη ζώνη της και κουνάει το κεφάλι της. Θα μπορούσες να είσαι λίγο πιο ευγενικός μαζί της. Ζορίζεται κάπως στο σχολείο.

Ο Κόννελ βάζει τα κλειδιά στη μηχανή, κοιτάζει στον καθρέφτη. Είμαι ευγενικός μαζί της, λέει.

Είναι πάντως πολύ ευαίσθητος άνθρωπος, λέει η Λορρέιν.

Δε μιλάμε για τίποτ' άλλο;

Η Λορρέιν κάνει μια γκριμάτσα. Ο Κόννελ έχει κολλήσει το βλέμμα του στο παρμπρίζ και παριστάνει πως δεν τη βλέπει.

Τρεις εβδομάδες μετά
(ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011)

Κάθεται στην τουαλέτα και κοιτάζει το πρόσωπό της στον καθρέφτη. Το πρόσωπό της, γύρω από τα μάγουλα και το σαγόνι, δεν μπορείς να το περιγράψεις. Είναι σαν κομπιούτερ, τα μάτια της είναι κέρσορες που αναβοσβήνουν. Ή θυμίζει τη σελήνη που αντανακλάται σε κάτι ασταθές και λοξό. Εκφράζει ταυτόχρονα τα πάντα, που είναι σαν να μην εκφράζει τίποτα. Καταλήγει πως θα ερχόταν σε δύσκολη θέση αν βαφόταν γι' αυτή την περίσταση. Με το βλέμμα της στο είδωλό της, βουτάει το δάχτυλο σε ένα βαζάκι με διαφανές βούτυρο κακάο και το βάζει στα χείλη της.

Ο αδερφός της Άλαν βγαίνει από το καθιστικό όταν παίρνει το παλτό της από τον καλόγερο.

Πού πας; τη ρωτάει.

Έξω.

Έξω πού;

Φοράει το παλτό της και στρώνει τον γιακά. Αρχίζει να νιώθει νευρική και ελπίζει πως η σιωπή της εκφράζει αυθάδεια παρά αβεβαιότητα.

Έξω, βόλτα.

Ο Άλαν πηγαίνει και στέκεται μπροστά στην πόρτα.

Ξέρω ότι δεν πας να βρεις φίλους, της λέει. Επειδή δεν έχεις φίλους, καλά δε λέω;

Όχι, δεν έχω.

Τώρα η Μαριάν χαμογελάει, με ένα ατάραχο χαμόγελο, ελπίζοντας ότι αυτή η κίνηση υποταγής θα τον ηρεμήσει και θα φύγει από την πόρτα. Αντιθέτως, της λέει: Για ποιον λόγο το κάνεις αυτό;

Ποιο;

Αυτό το περίεργο χαμόγελο.

Μιμείται την έκφρασή της με μια γκριμάτσα, ένα άθλιο πλατύ χαμόγελο που φανερώνει τα δόντια του. Ακόμη και με αυτό το χαμόγελο όμως, η δύναμη και η ένταση της μίμησης τον κάνουν να μοιάζει θυμωμένος.

Είσαι χαρούμενη που δεν έχεις φίλους;

Όχι.

Κάνει δυο βηματάκια προς τα πίσω η Μαριάν, χαμογελώντας ακόμα, και έπειτα γυρίζει και πηγαίνει προς την κουζίνα όπου η πόρτα του αιθρίου οδηγεί στον κήπο. Ο Άλαν την ακολουθεί. Την αρπάζει από το μπράτσο και την τραβάει προς το μέρος του. Νιώθει το σαγόνι της να σφίγγεται. Τα δάχτυλά του πιέζουν το μπράτσο της μέσα από το μπουφάν.

Έτσι και πας να κλαφτείς στη μαμά γι' αυτό, λέει ο Άλαν.

Όχι, αποκρίνεται η Μαριάν, όχι. Απλώς βγαίνω μια βόλτα. Ευχαριστώ.

Την αφήνει και εκείνη βγαίνει αθόρυβα από την πόρτα του αιθρίου κλείνοντάς την πίσω της. Έξω νιώθει τσουχτερό το κρύο και τα δόντια της αρχίζουν να χτυπάνε. Πηγαίνει γύρω γύρω από το σπίτι, κατεβαίνει το μονοπατάκι και βγαίνει στον δρόμο. Το μπράτσο της πάλλεται στο σημείο όπου την είχε σφίξει ο Άλαν. Βγάζει από την τσέπη το τηλέφωνό της και γράφει ένα μήνυμα, πατώντας συνεχώς το λάθος πλήκτρο, σβήνοντας και ξαναγράφοντας. Τελικά το στέλνει: Έρχομαι. Προτού το βάλει πάλι στη θέση του, λαμβάνει απάντηση: Ωραία, τα λέμε σύντομα.

Στα τέλη του προηγούμενου τριμήνου η σχολική ομάδα ποδοσφαίρου έφτασε στους τελικούς σε κάτι αγώνες και αναγκαστικά όλοι οι συμμαθητές των παικτών από την ίδια χρονιά δεν παρακολούθησαν τα τελευταία τρία μαθήματα για να πάνε να τους δουν. Η Μαριάν πρώτη φορά θα τους έβλεπε να παίζουν. Τα σπορ ποτέ δεν την ενδιέφεραν, ενώ ό,τι είχε να κάνει με τη γυμναστική τής προκαλούσε άγχος. Στη διαδρομή με το λεωφορείο για τον αγώνα άκουγε απλώς μουσική με τα ακουστικά της χωρίς κανείς να της μιλάει. Έξω από το παράθυρο: μαύρα βοοειδή, πράσινα λιβάδια, λευκά σπίτια με καφετιά κεραμίδια. Όλη η ομάδα ποδοσφαίρου βρισκόταν στον πάνω όροφο του λεωφορείου πίνοντας νερό και χτυπώντας απαλά ο ένας την πλάτη του άλλου για να ανέβει το ηθικό. Η Μαριάν είχε την αίσθηση πως η πραγματική ζωή της συνέβαινε κάπου πολύ μακριά, χωρίς εκείνη, και δεν ήξερε

αν θα μάθαινε ποτέ πού βρισκόταν για να συμμετάσχει σε αυτήν. Την ίδια αίσθηση είχε συχνά και στο σχολείο, χωρίς όμως να τη συνοδεύουν συγκεκριμένες εικόνες για το πώς μπορεί να έμοιαζε ή τι αίσθηση μπορεί να είχε η πραγματική ζωή. Το μόνο που ήξερε ήταν πως, όταν ξεκινούσε, δε θα χρειαζόταν να τη φαντάζεται πλέον.

Στον αγώνα δεν έβρεξε. Τους είχαν πάει εκεί για να στέκονται στον πάγκο και να ζητωκραυγάζουν. Η Μαριάν μαζί με την Κάρεν και κάποια άλλα κορίτσια βρίσκονταν κοντά στο τέρμα. Όλοι, πλην της Μαριάν, έδειχναν να ξέρουν με κάποιον τρόπο απέξω τους σχολικούς ύμνους με τους στίχους που εκείνη πρώτη φορά άκουγε. Στο ημίχρονο ήταν ακόμα μηδέν-μηδέν, και η κυρία Κινέϋ μοίρασε χυμούς καιμπάρες δημητριακών. Στο δεύτερο ημίχρονο, άλλαξαν τα τέρματα και οι επιθετικοί του σχολείου έπαιζαν κοντά στο σημείο όπου βρισκόταν η Μαριάν. Ο Κόννελ Ουόλντρον ήταν ο σέντερ φορ. Τον έβλεπε να στέκεται εκεί με την ποδοσφαιρική του στολή, το λευκό γυαλιστερό σορτς, τη σχολική φανέλα με το νούμερο εννέα στην πλάτη. Είχε πολύ καλή κορμοστασιά, καλύτερη από κάθε άλλο παίκτη. Το σώμα του ήταν σαν μία μακριά, λεπτή γραμμή που κάποιος είχε ζωγραφίσει με πινέλο. Όποτε η μπάλα ερχόταν προς το δικό τους τέρμα, αυτός φρόντιζε να τρέχει και ίσως να σηκώνει το χέρι στον αέρα, και μετά επέστρεφε στη θέση του και στεκόταν ακίνητος. Της άρεσε πολύ που τον έβλεπε και πίστευε ότι εκείνος ούτε ήξερε ούτε νοιαζόταν για το πού στεκόταν αυτή. Κάποια μέρα, μετά το σχολείο, θα μπορούσε να του πει ότι τον παρακολούθου-

σε να παίζει μπάλα, και αυτός θα έβαζε τα γέλια αποκαλώντας την περίεργη.

Στο εβδομηκοστό λεπτό ο Έινταν Κέννεντυ ανέβηκε με την μπάλα στην αριστερή μεριά του γηπέδου και έδωσε πάσα στον Κόννελ, ο οποίος, από τη γωνία της περιοχής του πέναλτι και πάνω από τα κεφάλια των αμυντικών, έστειλε την μπάλα, έπειτα από μερικές σβούρες στον αέρα, στα δίχτυα. Όλοι έβαλαν τις φωνές ενθουσιασμένοι, ακόμη και η Μαριάν, που η Κάρεν την έπιασε από τη μέση και την έσφιξε πάνω της. Ζητωκραύγαζαν μαζί, είχαν δει κάτι μαγικό που διέλυσε τις μεταξύ τους τυπικές κοινωνικές σχέσεις. Η δεσποινίς Κίνεϋ σφύριζε και χτυπούσε με δύναμη τα πόδια της. Μέσα στο γήπεδο ο Κόννελ με τον Έινταν αγκαλιάζονταν σαν αδέρφια που είχαν ξανασυναντηθεί χρόνια μετά. Ο Κόννελ ήταν πανέμορφος. Τότε πέρασε από το μυαλό της Μαριάν πόσο πολύ ήθελε να τον δει να κάνει σεξ με κάποια· δεν ήταν υποχρεωτικό να είναι αυτή, θα μπορούσε να είναι οποιαδήποτε. Θα ήταν ωραίο απλώς να τον παρακολουθεί. Ήξερε πως κάτι τέτοιες σκέψεις ήταν που την έκαναν διαφορετική από τους υπόλοιπους στο σχολείο, και πιο περίεργη.

Όλοι οι συμμαθητές της έδειχναν να τους αρέσει το σχολείο πάρα πολύ και να το βρίσκουν κανονικό. Το να φοράνε κάθε μέρα την ίδια στολή, να συμμορφώνονται όλη την ώρα με αυταρχικούς κανόνες, να τους ελέγχουν εξονυχιστικά και να τους παρακολουθούν για κακή διαγωγή, όλα αυτά είναι κανονικά γι' αυτούς. Δεν αισθάνονται το

σχολείο ως καταπιεστικό περιβάλλον. Πέρυσι, η Μαριάν τσακώθηκε με τον καθηγητή Ιστορίας, τον κύριο Κέρριγκαν, επειδή την τσάκωσε στο μάθημα να κοιτάζει από το παράθυρο, και κανείς από την τάξη δεν την υπερασπίστηκε. Της φαινόταν τόσο ξεκάθαρα παράλογο που ήταν αναγκασμένη να βάζει την ίδια φορεσιά κάθε πρωί και να περιφέρεται αγεληδόν σε ένα πελώριο κτίριο όλη μέρα, να μην της επιτρέπουν ούτε το βλέμμα της στρέψει όπου εκείνη ήθελε· ακόμη και οι κινήσεις του ματιού της ενέπιπταν στη δικαιοδοσία των σχολικών κανόνων. Δε μαθαίνεις όταν ονειροπολείς κοιτάζοντας από το παράθυρο, είπε ο κύριος Κέρριγκαν, και η Μαριάν, που είχε κιόλας χάσει την ψυχραιμία της, ανταπάντησε απότομα: Μην τρέφετε αυταπάτες, δεν έχω τίποτα να μάθω από εσάς.

Ο Κόννελ είπε πρόσφατα πως θυμόταν αυτό το περιστατικό και ότι τότε του είχε φανεί πως φέρθηκε σκληρά στον κύριο Κέρριγκαν, ο οποίος μάλιστα ήταν ένας από τους πιο λογικούς καθηγητές. Όμως καταλαβαίνω τι λες, πρόσθεσε. Ότι αισθάνεσαι κάπως σαν φυλακισμένη στο σχολείο, το καταλαβαίνω. Θα έπρεπε να σε είχε αφήσει να κοιτάξεις από το παράθυρο, μ' αυτό θα συμφωνούσα. Δεν έκανες κάτι κακό.

Έπειτα από τη συζήτησή τους στην κουζίνα, όταν του είπε ότι της αρέσει, ο Κόννελ άρχισε να πηγαίνει πιο συχνά στο σπίτι της. Πήγαινε νωρίς για να πάρει τη μητέρα του από τη δουλειά και καθόταν στο καθιστικό χωρίς να πολυμιλάει ή δίπλα στο τζάκι με τα χέρια στις τσέπες. Η Μαριάν ποτέ δεν τον ρώτησε γιατί ερχόταν. Έπιαναν λί-

γο την κουβέντα – ή, μάλλον, εκείνη μιλούσε και αυτός έγνεφε με το κεφάλι. Της είπε ότι έπρεπε να δοκιμάσει να διαβάσει το *Κομμουνιστικό Μανιφέστο*, πίστευε ότι θα της άρεσε, προσφέρθηκε μάλιστα να της γράφει τον τίτλο σε ένα χαρτάκι για να μην τον ξεχάσει. Ξέρω πώς λέγεται το *Κομμουνιστικό Μανιφέστο*, του είπε. Εντάξει, είπε εκείνος ανασηκώνοντας τους ώμους και συμπλήρωσε χαμογελώντας έπειτα από ένα λεπτό: Προσπαθείς να το παίζεις ανώτερη, όμως δεν το έχεις διαβάσει. Τότε η Μαριάν αναγκάστηκε να γελάσει κάνοντας τον Κόννελ να γελάσει κι αυτός. Δεν μπορούσαν να κοιτάζουν ο ένας τον άλλον όταν γελούσαν, έπρεπε να κοιτάζουν τις γωνίες του δωματίου ή τα πόδια τους.

Ο Κόννελ έδειχνε να καταλαβαίνει πώς αισθανόταν εκείνη για το σχολείο: είπε ότι του άρεσε να ακούει τις απόψεις της. Δεν ακούς και λίγες στην τάξη, του είπε. Εκείνος αποκρίθηκε ψύχραιμα: Συμπεριφέρεσαι διαφορετικά στην τάξη, δεν είσαι έτσι στ' αλήθεια. Έδειχνε να πιστεύει ότι η Μαριάν είχε πρόσβαση σε πολλές διαφορετικές ταυτότητες, ανάμεσα στις οποίες γλιστρούσε εύκολα. Αυτό την εξέπληξε, επειδή συνήθως έμοιαζε να περιορίζεται σε μία μόνο προσωπικότητα, η οποία ήταν πάντοτε η ίδια, ανεξαρτήτως του τι έκανε ή έλεγε. Στο παρελθόν είχε δοκιμάσει να είναι διαφορετική, κάπως σαν πείραμα, χωρίς όμως ποτέ να έχει αποτελέσματα. Αν ήταν διαφορετική από τον Κόννελ, τότε η διαφορά δεν είχε να κάνει με την ίδια, με το άτομό της, αλλά με τη μεταξύ τους δυναμική. Καμιά φορά τον έκανε να γελάει, άλλες φορές όμως ήταν

λιγομίλητος, αινιγματικός, και όταν έφευγε, εκείνη ένιωθε φτιαγμένη, νευρική, με τρομερή ενέργεια και τελείως άδεια ταυτόχρονα.

Την προηγούμενη εβδομάδα την ακολούθησε στο γραφείο ενόσω έψαχνε να του δανείσει ένα αντίτυπο του *The Fire Next Time*.^{*} Στάθηκε εκεί επιθεωρώντας τα ράφια, με ανοιχτό το πάνω κουμπάκι του πουκαμίσου του και χαλαρωμένη τη σχολική γραβάτα. Μόλις του έδωσε το βιβλίο, εκείνος κάθισε στη θέση κάτω από το παράθυρο κοιτάζοντας το οπισθόφυλλο. Κάθισε δίπλα του και τον ρώτησε αν ο Έρικ και ο Μπομπ, οι φίλοι του, ήξεραν ότι διάβαζε τόσα εξωσχολικά.

Δεν τους ενδιαφέρουν τέτοια πράγματα, απάντησε.

Εννοείς ότι δεν τους ενδιαφέρει ο κόσμος που τους περιβάλλει.

Ο Κόννελ έκανε την γκριμάτσα που πάντοτε επιστράτευε όποτε επέκρινε τους φίλους του, έσμιξε δηλαδή ανέκφραστος τα φρύδια του. Όχι με τον ίδιο τρόπο, είπε. Έχουν τα δικά τους ενδιαφέροντα. Δε νομίζω ότι θα διάβαζαν βιβλία για τον ρατσισμό και όλα αυτά.

Σωστά, δεν τους μένει χρόνος από το να περηφανεύονται με ποιες κάνουν σεξ, απάντησε η Μαριάν.

Ο Κόννελ έμεινε για λίγο σιωπηλός, λες και είχε ακούσει προσεκτικά αυτό το σχόλιο, αλλά δεν ήξερε ακριβώς πώς να αντιδράσει. Ναι, το κάνουν κάπως αυτό, είπε. Δεν το υπερασπίζομαι, ξέρω ότι μπορεί να γίνουν ενοχλητικοί.

* Συλλογή δοκιμίων του Τζέιμς Μπόλντουιν. (Σ.τ.Μ.)

Εσένα δε σε πειράζει;

Έμεινε και πάλι σιωπηλός. Τις περισσότερες φορές, όχι, αποκρίθηκε. Μερικά πράγματα που κάνουν είναι κάπως τραβηγμένα και προφανώς με ενοχλούν. Αλλά, στην τελική, είναι φίλοι μου, ξέρεις. Για σένα είναι αλλιώς.

Τον κοίταξε, όμως εκείνος παρατηρούσε προσεκτικά τη ράχη του βιβλίου.

Γιατί είναι αλλιώς;

Ανασήκωσε τους ώμους φυλλομετρώντας το βιβλίο. Η Μαριάν ένιωσε απογοήτευση. Το πρόσωπο και τα χέρια της έκαιγαν. Ο Κόννελ εξακολουθούσε να κοιτάζει το βιβλίο, παρόλο που είχε ήδη πλέον διαβάσει στα σίγουρα το κείμενο του οπισθοφύλλου. Η Μαριάν είχε τόσο ταυτιστεί με την παραμικρή λεπτομέρεια του σώματός του, που ο συνηθισμένος ρυθμός της ανάσας του ήταν αρκετά ισχυρός για να την αρρωστήσει.

Ξέρεις, έλεγες τις προάλλες ότι σου αρέσω, είπε ο Κόννελ. Στην κουζίνα το είπες, όταν μιλούσαμε για το σχολείο.

Ναι.

Σαν φίλος δηλαδή, ξέρω γω;

Η Μαριάν χαμήλωσε το βλέμμα της. Φορούσε κοτλέ φούστα και μες στο φως του παραθύρου έβλεπε πως ήταν διάστικτη από χνουδάκια.

Όχι, όχι μόνο σαν φίλος, του είπε.

Α, εντάξει. Αναρωτιόμουν.

Καθόταν εκεί γνέφοντας μόνος του.

Είμαι κάπως μπερδεμένος με το τι αισθάνομαι, πρόσθεσε. Νομίζω πως θα ήταν άβολα στο σχολείο αν συνέβαινε κάτι μ' εμάς.

Δε χρειάζεται να το μάθει κανείς.

Σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε, στα μάτια, με απόλυτη προσοχή. Ήξερε ότι θα τη φιλούσε, και τη φίλησε. Τα χείλη του ήταν απαλά. Η γλώσσα του ίσα που κουνήθηκε μέσα στο στόμα της. Μετά το φιλή έλαβε τέλος και ο Κόννελ τραβήχτηκε. Φάνηκε να θυμάται ότι κρατούσε το βιβλίο, έτσι άρχισε να το ξανακοιτάζει.

Ωραίο ήταν, είπε η Μαριάν.

Εκείνος ένευσε με το κεφάλι, ξεροκατάπιε, χαμήλωσε άλλη μία φορά το βλέμμα στο βιβλίο. Αντέδρασε πολύ ντροπαλά, λες και ήταν απρέπεια και μόνο που είχε αναφέρει το φιλή, και η Μαριάν έβαλε τα γέλια. Τότε φάνηκε εκνευρισμένος.

Εντάξει, της είπε. Γιατί γελάς;

Τίποτα.

Κάνεις λες και δε σε έχουν φιλήσει ποτέ.

Μα δε με έχουν φιλήσει, είπε εκείνη.

Έφερε το χέρι του στο πρόσωπό του. Η Μαριάν έβαλε πάλι τα γέλια, δεν μπορούσε να συγκρατηθεί, παρασέρνοντάς τον κι εκείνον. Τα αυτιά του είχαν κατακοκκινίσει και κουνούσε το κεφάλι του. Έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα σηκώθηκε κρατώντας το βιβλίο.

Μην πας τώρα να το πεις σε όλο το σχολείο, εντάξει; της είπε.

Λες και μιλάω με κανέναν στο σχολείο.

Ο Κόννελ βγήκε από το δωμάτιο. Η Μαριάν σωριάστηκε στο πάτωμα με τα πόδια τεντωμένα μπροστά της σαν κούκλα. Καθισμένη εκεί, ένιωθε λες κι ο Κόννελ είχε έρθει στο σπίτι της μόνο και μόνο για να την τεστάρει κι εκείνη είχε περάσει τη δοκιμασία, το φιλί ήταν μία χειρονομία που έλεγε: Πέρασες. Σκέφτηκε πώς γέλασε εκείνος όταν του είχε πει ότι πρώτη της φορά φιλούσε κάποιον. Αν ήταν άλλος, θα της φαινόταν σκληρό να βάλει τα γέλια, όμως δεν ήταν έτσι μαζί του. Γελούσαν με την κοινή κατάσταση στην οποία είχαν βρεθεί, αν και η Μαριάν δεν ήξερε ακριβώς πώς να περιγράψει την κατάσταση ή τι το αστείο είχε.

Το επόμενο πρωί, πριν από τα Γερμανικά, καθόταν και παρακολουθούσε τους συμμαθητές της που σπρώχνονταν για να πάρουν θέση κοντά στα καλοριφέρ στριγκλίζοντας και χασκογελώντας. Όταν άρχισε το μάθημα, άκουγαν αμίλητοι από μια κασέτα μία Γερμανίδα να μιλάει για ένα πάρτι στο οποίο δεν είχε καταφέρει να πάει. *Es tut mir sehr leid.** Το απόγευμα άρχισε να χιονίζει: πυκνές γκρίζες νιφάδες περνούσαν πεταρίζοντας μπροστά από τα παράθυρα και έλιωναν στο χαλίκι. Όλα έδειχναν και έμοιαζαν να διεγείρουν τις αισθήσεις: η πνιγερή μυρωδιά των σχολικών αιθουσών, το υπόκωφο κουδούνι που ηχούσε ανάμεσα στα μαθήματα, τα σκούρα αυστηρά δέντρα που έστεκαν σαν στοιχειά γύρω από το γήπεδο του μπάσκετ. Η αργή καθημερινή αγγαρεία της αντιγραφής των σημειώσεων με στιλό διαφορετικών χρωμάτων πάνω σε καινούριο

* Γερμανικά στο πρωτότυπο: Λυπάμαι πολύ. (Σ.τ.Μ.)

γαλανόλευκο χαρτί με γραμμές. Ο Κόννελ, ως συνήθως, δε μιλούσε στη Μαριάν στο σχολείο, ούτε καν την κοιτούσε. Εκείνη τον παρακολουθούσε από την άλλη άκρη της αίθουσας να κλίνει ρήματα, μασουλώντας το στιλό του. Από την άλλη άκρη της καφετέριας, στο μεσημεριανό διάλειμμα, να χαμογελάει με κάτι που έλεγαν οι φίλοι του. Το μυστικό τους είχε ένα απολαυστικό βάρος μέσα της, πίεζε το ηβικό της οστό.

Δεν τον είδε μετά το σχολείο εκείνη τη μέρα ούτε την επόμενη. Το απόγευμα της Πέμπτης, που η μητέρα του δούλευε ξανά, πήγε νωρίς για να την πάρει. Έπρεπε να του ανοίξει η Μαριάν επειδή όλοι οι άλλοι έλειπαν. Είχε βγάλει τη σχολική στολή και φορούσε μαύρο τζιν παντελόνι και φούτερ. Μόλις τον είδε, της ήρθε αυθόρμητα να το βάλει στα πόδια και να κρύψει το πρόσωπό της. Η Λορρέιν είναι στην κουζίνα, είπε. Μετά γύρισε και ανέβηκε στο δωμάτιό της κλείνοντας την πόρτα. Έμεινε ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι παίρνοντας βαθιές εισπνοές μέσα στο μαξιλάρι της. Ποιος ήταν, τέλος πάντων, αυτός ο Κόννελ; Ένιωθε ότι τον γνώριζε αρκετά προσωπικά, όμως τι λόγο είχε γι' αυτό; Μόνο και μόνο επειδή την είχε φιλήσει μία φορά, χωρίς καμία εξήγηση, και μετά την είχε προειδοποιήσει να μην το πει σε κανέναν; Έπειτα από ένα δυο λεπτά άκουσε έναν χτύπο στην πόρτα του υπνοδωματίου της και ανακάθισε. Πέρασε, είπε. Ο Κόννελ άνοιξε την πόρτα και, ρίχνοντάς της μια διερευνητική ματιά σαν να ήθελε να τσεκάρει αν ήταν ευπρόσδεκτος, μπήκε και έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Είσαι θυμωμένη μαζί μου; τη ρώτησε.

Όχι. Γιατί να είμαι;

Ανασήκωσε τους ώμους του. Πλησίασε αργά το κρεβάτι και κάθισε στο πάτωμα. Η Μαριάν καθόταν σταυροπόδι κρατώντας τους αστραγάλους της. Έμειναν σιωπηλοί για λίγα λεπτά. Μετά ανέβηκε δίπλα της στο κρεβάτι. Την άγγιξε στο πόδι και εκείνη ξάπλωσε στο μαξιλάρι της. Τον ρώτησε άφοβα αν θα την ξαναφιλούσε. Εκείνος είπε: Εσύ τι λες; Αυτό της φάνηκε τρομερά αινιγματικό και ψαγμένο. Τέλος πάντων, άρχισε να τη φιλάει. Του είπε πως ήταν ωραίο και ο Κόννελ δε μίλησε. Αισθανόταν ότι θα έκανε τα πάντα για να του αρέσει, για να τον κάνει να πει φωναχτά πως του αρέσει. Έβαλε το χέρι του κάτω από την μπλούζα της. Του είπε στο αυτί: Μπορούμε να βγάλουμε τα ρούχα μας; Είχε το χέρι του μες στο σουτιέν της. Με τίποτα, απάντησε ο Κόννελ. Ούτως ή άλλως είναι ανοησία αυτό που κάνουμε, η Λορρέιν είναι ακριβώς από κάτω. Πρώτη φορά έλεγε τη μητέρα του με το όνομά της. Η Μαριάν είπε: Ποτέ δεν ανεβαίνει εδώ. Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά: Όχι, πρέπει να σταματήσουμε. Σηκώθηκε όρθιος και την κοίταξε.

Για μια στιγμή μπήκες στον πειρασμό, είπε η Μαριάν. Όχι και τόσο.

Σε έβαλα σε πειρασμό.

Κουνούσε το κεφάλι του χαμογελώντας. Τι παράξενος άνθρωπος που είσαι, είπε.

Τώρα η Μαριάν στέκεται στο ιδιωτικό δρομάκι του σπιτιού του όπου βρίσκεται παρκαρισμένο το αυτοκίνητό του. Της έστειλε με μήνυμα τη διεύθυνση, είναι στο νούμερο τριάντα τρία: ένα σπίτι σε μία σειρά όμοιων κατοικιών με βοτσαλωτούς τοίχους, τούλινες κουρτίνες, μία τσιμεντένια αυλίτσα. Στο πάνω παράθυρο βλέπει φως. Δυσκολεύεται να πιστέψει ότι ο Κόννελ μένει εδώ, σε ένα σπίτι όπου ποτέ της δεν έχει μπει ούτε το έχει ξαναδεί. Φοράει μαύρο πουλόβερ, γκριζα φούστα, φτηνά μαύρα εσώρουχα. Έχει ξυρίσει σχολαστικά τα πόδια της, οι μασχάλες της είναι λείες και υπόλευκες από το αποσμητικό, και τρέχει λίγο η μύτη της. Χτυπάει το κουδούνι και ακούει τα βήματά του καθώς κατεβαίνει τις σκάλες. Ανοίγει την πόρτα. Προτού την αφήσει να περάσει, ρίχνει μια ματιά πάνω από τον ώμο της για να βεβαιωθεί ότι κανείς δεν την είδε να έρχεται.